

Donatella Di Pietrantonio

Vârsta fragilă

Traducere din limba italiană
de Mihaela Găneț

POLIROM
2024

CUPRINS

Amanda.....	9
Fetele	77
Dintele Lupului	113
Fuga	157
Concertul	207
<i>Mulțumiri</i>	225

— Nu, răspund. A zis ceva vag, fără să menționeze pe nimeni.

Iată despre ce tot vorbea tata când venise deunăzi la cabinet.

— Dar știam că ai să treci.

Voia să treacă, dar cu ocazia acestei plimbări la Dintele Lupului l-a adus și pe Gerí în persoană. Și omul ăsta cu ceas de valoare la mână este interesat de proprietatea mea.

— În momentul ăsta grupul meu caută un astfel de loc.

Dar pentru a face ce anume, întreb uimită. Încă nu știu exact, poate o stațiune, sau să extindă campingul, adăugând alte facilități, spații pentru rulote, adaptându-l la cerințele clientelei de astăzi. Vorbește și desenează cu mâinile în aer noile structuri și spații. La fel și piscina, atât de mică, o lărgeste într-o clipă cu degetele.

— Acolo nu se poate construi.

Vocea severă a Amandei în spatele meu aproape mă face să tresar, ne întoarcem toți trei spre ea.

— Poate nu știți că zona e protejată, spune. Iar către Osvaldo: Ați abandonat campingul în toți anii ăștia și acum vreți să rezolvați cu o mână de beton?

Uitasem de ea, credeam că s-a retras în camera ei. E sprijinită de perete departe de noi, dar vocea ei străbate tăios camera.

— ăștia ca voi asta încearcă mereu.

Ei o ignoră, așteaptă doar ca ea să termine. Dar Osvaldo e stingher, își studiază pantofii.

— Bunicul ți-a dat terenul ăla ție, mamă. Tu trebuie să îl protejezi.

Îi simt căldura în acest moment. E atât de departe în timp ultima dată când mi-a spus „mamă“.

Ecolul cuvintelor sale plutește în aer, se așază pe podea, pe covor, pe umerii noștri de adulți. Ne lasă în tăcere.

— Avem autorizație. Dar nu mai e mult până expiră, spune Osvaldo.

Încă rămân tăcută, în timp ce ei așteaptă un răspuns de la mine, măcar un semnal de disponibilitate sau opusul lui. Ideea lui Gerí mi se pare irealizabilă și nu-l înțeleg pe Osvaldo, așa serios în rolul său de mediator. În schimb, înțeleg graba cu care tata a trecut terenul pe numele meu: nu voia să se amestece în treaba asta, cum obișnuiește să spună. Știa dinainte, cu siguranță. M-a amestecat pe mine.

— Ați văzut că nu mai apare nici în ghidurile turistice?

Gerí rămâne imperturbabil. Acum oamenii chiar asta caută, locuri izolate, departe de mulțime. Turism experiențial. Se încurcă o clipă la ultimul cuvânt. Mă poticnesc și eu, întrebându-l pe Osvaldo dacă el și cu tata au vorbit despre turismul experiențial la Dintele Lupului. Se uită la mine cu o privire lipsită de expresie, nu merită să-și bată capul, ceea ce spunem e de neînțeles și nu-l privește.

— Gândiți-vă, nu trebuie să răspundeți pe loc. În curând o să primiți oferta mea.

Mă întorc să mă uit după Amanda, nu mai e. Se mișcă prin casă fără să facă niciun zgomot.

Gerí se ridică, mulțumește pentru timpul pe care i l-am acordat. Aștept la fereastră să-i văd pe alee, se duc spre un BMW negru. Gesticulează, vorbind despre mine și Amanda, îmi imaginez. Alături de mașina lor mai e una care nu aparține nimănui din bloc. Aș recunoaște-o dintr-o mie la fel, cheia sol imprimată pe spate o face unică. E prima dată când dirijorul o vizitează pe Rubina sau nu am observat eu până acum? Ea îmi povestește mereu despre ce se întâmplă în sat: doar tu nu știi. Sunt împreună la două etaje sub mine, poate doar beau o cafea sau vorbesc despre următorul concert. Mi se pare puțin probabil. Parcă mă simt geloasă, dar fără motiv. În fond, Milo e pentru mine doar dirijorul corului. Poate o invidiez pe Rubina, care la șaiszeci de ani încă trăiește.

O strig pe Amanda prin ușa camerei. Acum e târziu, spune, nu merge la supermarket cu mine. Intenția a expirat deja, am pierdut clipa pe care mi-o acordase ascultându-i pe cei doi. Fiica mea e așa nestatornică, sunt scurte revenirile ei la viață.

Nici eu nu mai am chef să ies. La telefon, tata nu este surprins că Osvaldo și-a făcut apariția cu acest Gerí. Știai cumva de asta, îl întreb. El nu știa nimic niciodată. Și, oricum, care e problema, doar nu m-a mâncat, voia doar să mă cunoască. În realitate, mâine îmi trimite prin e-mail o ofertă pentru teren. E impresionat: timp de treizeci de ani nu l-a vrut nimeni și apoi primești o ofertă de pe o zi pe alta.

Dar el nu știa nimic, insist, nu a vorbit cu Gerí. Aud că scotocește cu cealaltă mână prin cine știe ce, se îndepărtează o clipă și revine. E un personaj important, spune, cele două hoteluri înalte de pe malul mării sunt ale lui. Nu reușește să pronunțe numele străine, dar precis le-am văzut în trecere.

— Tu ai vinde Dintele Lupului? îl întreb.

El nu ar vinde niciodată pământul, cu atât mai puțin terenul ăla, care fusese cândva al bunicului său. Îl doare sufletul doar dacă se gândește. Un loc ca ăla nu a mai văzut nicăieri, spune, de parcă ar fi colindat prin lume. Dincolo de camping se întinde pădurea și apoi pajiștea ușor în pantă, cu fagul secular în mijloc. Revii la viață doar uitându-te la el. Nu credeam ca tata să aibă o percepție a frumosului diferită de cea a utilului.

— Dar Osvaldo e mereu disperat, cu banii lui Gerí ar ajunge cât de cât pe linia de plutire.

Ce ar câștiga Osvaldo, nu e el proprietarul, îi amintesc. Ar câștiga, ar câștiga. Apoi îl aud mișcând ceva din loc, bătând cu ciocanul. Ține telefonul între umăr și ureche, nu poate sta degeaba. Tu trebuie să hotărăști, zbang. De asta l-am trecut pe numele tău, zbang zbang. Se oprește, o clipă e liniște.

— Eu nu vreau să fiu bătrân, dar n-am de ales.

Încă o pauză, apoi:

— Nu mai pot să fac nimic, pentru Osvaldo. Ajută-l tu, dacă vrei.

Bate cu ciocanul un metal subțire, ting ting.

Uneori aș vrea să cânt la un instrument mai puțin uman decât vocea. O vioară, și să fie mereu la fel la fiecare repetiție, la fiecare concert, cu excepția micilor capricii datorate temperaturilor, umidității. L-aș putea acorda mai mult decât mă pot acorda pe mine însămi. Dar eu nu am studiat muzica, iar acum e târziu. Am această voce care se schimbă odată cu starea de spirit. Acum câteva seri repetam în catedrală, în naosul înalt și gol vocea se pierdea. Părea că reușesc doar cu mare efort. Iar maestrul, prea sever în a mă corecta în fața tuturor. De obicei, se apropie de fiecare și explică la ureche. Era nerăbdător seara trecută, iar eu, nu suficient de concentrată pe *Kyrie*. La un moment dat, a izbucnit în fața tuturor: chiar dacă sunteți un cor de amatori, nu vă puteți permite această neglijență, a spus. Câteva momente de tăcere, apoi de la capăt, mai convinși. Abia în ultimele minute mi-am dat drumul. Apoi Milo a dat aprobator din cap. Mai târziu, acasă, îmi simțeam gâtul distrus. A venit Rubina cu sticluța ei și a numărat pentru mine toate picăturile alea de extract de brâncuță într-o jumătate de pahar cu apă.

Astăzi o să cântăm la slujba de la ora 11 de la biserica din Collemaggio. Unii dintre noi nu au mai fost la L'Aquila de la cutremur. Samira nici înainte, și aproape că se jena. S-a așezat lângă mine în autocar, și-a luat o zi liberă ca să poată veni. O întreb despre hotelul la care lucrează, e cumva unul dintre cele două ale lui Gerí?

— Spezzaferro, vrei să spui?

Credeam că Gerí e numele de familie, în schimb e numele de botez. Când aude, Samira se întunecă la față. Nu, ea lucrează la recepția unui hotel mai mic, dar nu departe. Încercase la Long Beach când își plătea studiile cu munci sezoniere. Se prezentase la un interviu la începutul unei veri. De recrutarea personalului se ocupa o blondă, dar era și el în birou. Angajata îi arătase formularul cu datele Samirei, el le privise distrat, continuând să vorbească la telefon. Tipa rămăsese acolo, în așteptare. În final îi indicase ceva pe foaie, un schimb rapid de priviri. Îmi pare rău, echipa noastră e completă, îi spusese femeia Samirei, dându-i înapoi foaia. Dar afară era un afiș: CĂUTĂM PERSONAL PENTRU CURĂȚENIE ÎN CAMERE. Ah, da, uitase să îl dea jos.

— Mi-au văzut numele și m-au refuzat, spune Samira.

Zâmbește trist văzându-mă sceptică. Nu era prima dată. Pentru unii de la Pescara e suficient să te cheme Spinelli sau Di Rocco și ești deja hoț. Sunt numele de familie ale țiganilor.

Mă întreabă dacă îl cunosc pe Spezzaferro.

— Ar vrea să cumpere terenul nostru de pe munte.